

damine mino kõrwa, otsego wana hambata inimese jut. Ehk kül tulisel sikul nähtawad tüibu ei olnud, siiski lendas ta pääsofese rutusel edasi, otsekohe senna poole, kus mina istusin. Hiru tõstis mul ihokarwad püsti; ma pigistasin silmalaud finni, topisin sõrmed kõrwa kuulmete ette, lootes se läbi siku kaju ja mekerdamist äraaudata. Tühi lootus. Mida enam filmi ja kõrwi petise eest hoidsin, seda awalikumaks tõusis asi. Mina olen raha ja waranduse peremees, rääkis tuline sik — kes mino teenistuse ihaldab tulla, se peab hirno ja kartust ärasalgama, süda õõ pimedusel julgem olema kui pääwal, 7 aastad, 7 kuud ja 7 pääwa enesega wõitlema: siis leiab ta õnne. Kui filmi ülestõstsin, paistis tõusew päikese tera mino filma; onopoead olid ammo juba wähli- dega loeo läinud, mina üksi jöelaldale maaha jäänud.

Teie olite wistist kogemata magama uinunud, küsis aidamees — ja seltsimehed olid teid loeo minnes maaha unustanud?

„Nõnda seletab üks teadmata loom lugu“ — kostis isand — „ja ei oskanud ka mina sel korral paremine seda lugu, enne kui siko peremehega mõne hea aasta iljemine ligemine tutawaks saime.“

„Mis peremehe nimi oli?“ küsis Hans.

„Tasa, tasa, poeoke!“ keelas isand — „kes teda kogemata omale sõbraks saanud, ei nimeta teda ial muul kombel kui peremees. Wana peremehe käes seisawad kõige salawuse wõtmed, ega wõi ükski elaw loom sügawamale tungida, kui peremees lubab.“

„Meie märkame teie kõnest, — ütles mölder — kuda teie peremehega kindlamas sõbruse kiitkes seisate, kui meile tahate ilmutada. — Dmmetegi ei mõista mina, mispärast teie esiteks rahakandjaid tahtsite ärasalata?“

„Kül a'al ma neid salgasin?“ küsis isand wasto.

Tunnistage meile tõt, armas isand! — palus Hans — ja juhatage meile teed rahahaugule wai warakandjale?

„Tõeste,“ lisas mölder juure — „meie tahame teie wasto kõigest wäest tänolikud olla ja teie waewa ja aeawiitmist rohkest äratasuda, mis meie heaks saate kulutama.“

„Hea kül!“ kostis isand — „wahetame siis usalduse usalduse wasto ja hakame tõt mööda kaupa sobitama. Minewal Jaani laupääwal juhtusin esimest korda teie kohta käima. Ja et koht mul alles wõeras oli, läksin ühe kõrgema künka otsa, kuhu päikese tõusuni puhkama jäin. Kuida ise teate põle- wad Jaani õöl kõid rahahaugud; mino filmas pais- tis üksteiskümme raha kuma.“

Üksteiskümme rahahauko ühekorraga! hüüdsid kuuljad imestates ühest suust.

„Se on pisuke asi,“ wastas isand. „Raha- haugo koha leidmine ei tee mehele suuremat koor- mat; igauks, kes Jaani õöl tule tähtäsi waatama lähäb, wõib raha ilmutust näha saada. Enam waewa teeb koha märkamine, ja kõige enam wälja arwamine kui paljo raha pesas saab olema. Peale seda tuleb